

Баталова Алла
старший викладач
Сумський національний аграрний університет
Суми, Україна

РОЗВИТОК ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В АГРОПРОМИСЛОВОМУ ВИРОБНИЦТВІ

Метою інформатизації аграрного сектора на сучасному етапі є створення умов для швидкого поширення сільськогосподарських знань та інформації для прийняття більш ефективних рішень управління та інтеграції агропромислового комплексу України в світову економічну систему.

Ефективне управління сільгоспвиробників багато в чому залежить від їх поінформованості про нові технології в галузі сільськогосподарського виробництва та переробки, про ринкові ціни на продукцію і матеріально-технічні ресурси.

Сільськогосподарським виробництвом необхідно мати величезну кількість різноманітної інформації про структуру посівних площ, державної сільськогосподарської землі, рослинності та ґрунтів, а також прогнозовану прибутковість в майбутньому, щоб захистити своє господарство від ризиків втрати прибутку.

У розвинених країнах для інформованості сільськогосподарського управління широко використовуються різноманітні інформаційні системи:

- системи моніторингу і прогнозування сільськогосподарських ресурсів і врожайності сільськогосподарських культур;

- системи забезпечення якості сільськогосподарської продукції;

- управління роботою системи і оптимізація виробничих процесів;

- інформаційні та системні напрямки маркетингової орієнтації;

- аналіз і моделювання систем відстеження надзвичайних станів та їх вплив на виробництво і якість сільськогосподарської продукції, а також багато інших спеціалізованих інформаційні систем різних видів і рівнів деталізації [1, с. 15-19].

В даний час традиційне сільське господарство перетворюється в «точне землеробство», яке забезпечує ефективне і дієве управління процесами росту рослин відповідно до їх потреб в поживних речовинах і умов зростання [2, с. 25-27].

Інформаційні технології дозволяють зберігати величезні обсяги даних, аналізувати їх і на основі результату впроваджувати найбільш ефективні рішення конкретних проблем, що дозволяє зводити до мінімуму витрати і максимізувати прибуток сільськогосподарських підприємств [3, с. 198-201].

Через широке використання сучасних інформаційних технологій можна досягти кращих результатів в сільськогосподарському секторі. З будь-якої точки світу виробники мають можливість рекламувати свою продукцію, представити її на різних сегментах ринку і продавати за конкурентними цінами.

Список використаних джерел

1. Сайко В. Ф., Коваленко П.І. Науковий супровід систем землеробства і агротехнологій. Вісник аграрної науки. 2006. № 12. С. 15-19.

2. Рунов, Б. Информационные технологии и ведение «точного сельского хозяйства. *Аграрная реформа. Экономика и право.* 2002. № 2. С. 25-27.

3. Вовк, С. Г., Жубрид М. Д., Цабак Н. І. Аспекти застосування систем підтримки прийняття рішень в управлінні сільгосппідприємством. *Вісник Львівського державного*

аграрного університету: економіка АПК. 2007. № 14. С. 198-201.

Власенко Юрій

канд. екон. наук, доцент, доцент кафедри економічної теорії
Національний університет біоресурсів і природокористування України
Київ, Україна

ІНДЕКС ІНКЛЮЗИВНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Кризові явища в соціально-економічній системі України наразі набувають дедалі виразнішого затьожного та загальносистемного характеру, що свідчить про недосконалість антикризового управління як на рівні регіонів, так і на рівні країни. Тому для вирішення накопичених проблем необхідним є застосування світової концепції інклюзивного стійкого зростання, основою якої є економіка максимальної зайнятості й взаємодії усіх суб'єктів, включаючи більш справедливий розподіл доходів в суспільстві з особливою увагою до найбідніших верств населення.

Такі міжнародні інститути, як ОЕСР, Світовий банк, Міжнародний валютний фонд і Всесвітній економічний форум, зіграли вирішальну роль у визначенні концептуальних питань щодо стимулювання інклюзивного зростання та розвитку.

У записці Світового банку 2009 року щодо інклюзивного зростання зазначено, що поняття соціального «включення» (від англ. «inclusiveness» – залучення, включення) охоплює справедливість, рівність можливостей, захист у ринкових і трудових трансформаціях, а також є важливим компонентом будь-якої стратегії зростання. Експерти Світового банку і МВФ визначають інклюзивне зростання як підґрунтя швидкого і стійкого зменшення бідності, яке, в свою чергу, дозволяє людям сприяти економічному зростанню та отримати вигоду від нього [1].

На основі аналізу наукових теоретичних підходів до трактування сутності інклюзивного розвитку можемо констатувати, що дана категорія розглядається в двох аспектах: як стійке економічне зростання, основною метою якого є скорочення бідності й нерівності та як процес розширення залучення населення до створення ВВП, забезпечення рівних можливостей для реалізації свого людського потенціалу незалежно від соціально-економічних умов, статі, місця проживання та етнічних коренів.

Інклюзивне зростання принципово відрізняється від стандартного економічного зростання, оскільки: має ширші цілі, ніж збільшення доходів і ВВП; зміщує акцент на розвиток людини й підвищення її добробуту та зниження рівня бідності й нерівності; спрямовано на підвищення залучення та активної участі в економіці, а не тільки на результати розподілу. Таким чином, інклюзивність означає те, що більшість членів суспільства відчувають на собі результати економічного зростання.

Вперше методику оцінки інклюзивного зростання було опубліковано колективом науковців у 2013 році за підтримки МВФ. Індекс інклюзивного росту та розвитку (Inclusive Growth and Development Index, скорочено IDI) було запропоновано на Всесвітньому економічному форумі в Давосі (Швейцарія) у 2018 році як альтернативний до ВВП на душу населення показник для загальної оцінки стану економічного розвитку